

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 2. prosinca 2020. [\[Multimedia\]](#)

Blagoslov

Biblijsko čitanje: Ef 1, 3-6

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ćemo se zadržati na bitnoj dimenziji molitve, a to je *blagoslov*. Nastavljamo razmišljanja o molitvi. U izvješćima o stvaranju (usp. *Post* 1-2) Bog neprestano blagoslivlja život, uvijek. Blagoslivlja životinje (1, 22), blagoslivlja čovjeka i ženu (1, 28), na kraju blagoslivlja subotu, dan počinka i divljenja svekolikom stvorenom svijetu (2, 3). Bog je taj koji blagoslivlja. Na prvim stranicama Biblije nalazimo stalno ponavljanje blagoslovâ. Bog blagoslivlja, ali i ljudi blagoslivljaju, i brzo se otkriva da blagoslov ima posebnu snagu koja prati kroz čitav život onoga koji ga prima i čini čovjekovo srce raspoloživim da pusti Bogu da ga mijenja (Drugi vatikanski koncil, konst. *Sacrosanctum Concilium*, 61).

Na početku svijeta je, dakle, Bog koji „slovi-bлаго“, blago-slovi, slovi-bлаго. On vidi da je svako djelo njegovih ruku dobro i lijepo, a kad dolazi čovjek i stvaranje se dovršava, prepoznaje da je „veoma dobro“ (*Post* 3, 1). Od tada pa nadalje ta će se ljepota koju je Bog utisnuo u svoje djelo mijenjati, a čovjek će postati izopačeno stvorenje, kadro širiti u svijetu zlo i smrt; ali ništa neće moći nikada izbrisati prvi Božji trag, trag dobrote koji je Bog utisnuo u svijet, u čovjekovu narav, u sve nas: sposobnost blagoslivljanja i činjenica da smo blagoslovljeni. Bog nije pogriješio sa stvaranjem, pa ni sa stvaranjem čovjeka. *Nada svijeta* prebiva potpuno u *Božjem blagoslovu*: On nam nastavlja *htjeti dobro*, On prvi, kao što kaže pjesnik Péguy^[1] nastavlja se nadati našem dobru.

Veliki Božji blagoslov je Isus Krist, njegov Sin je veliki Božji dar. To je blagoslov za čitavo čovječanstvo, to je blagoslov koji nas je sve spasio. On je vječna Riječ kojom nas je Otac blagoslovio „dok još bijasmo grešnici“ (*Rim* 5, 8), kaže sveti Pavao: Riječ koja je tijelom postala i

prinijela se za nas na križu.

Sveti Pavao razgllašava s ganućem Božji naum ljubavi i kaže ovako: „Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, on koji nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim u nebesima, u Kristu. Tako: u njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim; u ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe, po Isusu Kristu, dobrohotnošću svoje volje, na hvalu Slave svoje milosti. Njome nas zamilova u Ljubljenome“ (Ef 1, 3-6). Nema toga grijeha koji bi mogao potpuno izbrisati Kristovu sliku prisutnu u svakome od nas. Nijedan grijeh ne može izbrisati onu sliku koju je Bog dao nama. Sliku Krista. Može je nagrditi, ali je ne može istrgnuti iz Božjeg milosrđa. Neki grešnik može ostati u svojim zabludama jako dugo, ali Bog je strpljiv do kraja, nada se da će se na kraju to srce otvoriti i promijeniti. Bog je kao dobri otac i kao dobra majka, i On je također dobra majka: oni ne prestaju nikada ljubiti svoje dijete, ma koliko da griješilo, uvijek ga ljube. Sjetim se kako sam mnogo puta imao priliku vidjeti ljude koji stoje u redu pred ulazom u zatvor. Mnogo je majki stajalo u tom redu da uđu i vide svojega sina u zatvoru: ne prestaju ljubiti sina i one znaju da ljudi koji prolaze autobusom misle: „Ah, to je majka zatvorenika“. A ipak se ne stide toga, ili bolje, stide se ali ne odustaju jer je sin važniji od stida. Tako smo mi za Boga važniji od svih grijeha koje možemo počinuti, jer je On otac, majka, čista ljubav, On nas je blagoslovio zauvijek. I neće nikada prestati blagoslivljati nas.

Čitati te biblijske tekstove blagoslova u zatvoru ili nekoj rehabilitacijskoj zajednici predstavlja snažno iskustvo. Reći tim osobama da unatoč svojim zabludama ostaju blagoslovljene, da ih nebeski Otac nastavlja ljubiti i nadati se da će se konačno otvoriti dobru. Ako su ih čak i njihovi najbliži napustili jer ih smatraju nepopravljivima, za Boga su uvijek djeca. Bog ne može izbrisati u nama sliku djeteta, svaki od nas je sin, kći. Ponekad se dogode čuda: muškarci i žene koji ustaju na novi život zato što nalaze taj blagoslov koji ih je pomazao kao djecu. Jer Božja milost mijenja život: prihvaća nas takve kakvi jesmo, ali nas nikada ne ostavlja takve kakvi jesmo.

Pomislimo, na primjer, na ono što je Isus učinio sa Zekejem (usp. Lk 19, 1-10). Svi su vidjeli u njemu zlo; Isus, međutim, tu vidi tračak dobra i odatle, iz njegove znatiželje da vidi Isusa, daje da poteče milosrđe koje spašava. Tako se najprije promijenilo Zekejevo srce, a zatim i njegov život. U odbačenima i prezrenima Isus je vidio neizbrisivi Očev blagoslov. Zekej je javni grešnik, učinio je mnoge ružne stvari, ali Isus je vidio taj neizbrisivi biljeg Očeva blagoslova i otud ta njegova samilost. To je izraz koja se toliko puta ponavlja u Evanđelju, „smilova se“, i ta samilost ga navodi da mu pomogne i promijeni mu srce. I ne samo to, išao je tako daleko da se poistovjetio s osobom u potrebi (usp. Mt 25, 31-46). U odlomku o završnom „protokolu“ prema kojem ćemo svi biti suđeni, Matej 25, Isus kaže: „Bio sam gladan, bio sam gol, bio sam u zatvoru, bio sam u bolnici, bio sam tamo...“.

Bogu koji blagoslivlja i mi uzvraćamo *blagoslivljajući* – Bog nas je naučio blagoslivljati i mi moramo blagoslivljati –: to je molitva *hvale, klanjanja, zahvaljivanja*. U Katekizmu čitamo: „Blagoslovna molitva jest čovjekov odgovor na Božje darove: budući da Bog blagoslivlja, srce čovjekovo može

uzvratiti blagoslivljajući onoga koji je izvor svakog blagoslova“ (br. 2626). Molitva je radost i zahvalnost. Bog nije čekao da se obratimo pa da nas onda ljubi, nego je to učinio mnogo prije, dok smo još bili u grijehu.

Ne možemo samo blagoslivljati toga Boga koji nas blagoslivlja, moramo blagoslivljati sve u njemu, čitav narod, blagoslivljati Boga i blagoslivljati braću, blagoslivljati svijet: to je korijen kršćanske krotkosti, sposobnost da se osjetimo blagoslovljenima i sposobnost da blagoslivljamo. Kad bismo svi tako činili sigurno ne bi bilo ratova. Ovaj svijet treba blagoslov i mi možemo davati blagoslov i primiti blagoslov. Otac nas ljubi. A nama ostaje samo radost da ga blagoslivljamo i radost da mu zahvaljujemo i da učimo od njega ne proklinjati, nego blagoslivljati. I ovdje želim samo nešto prozboriti za one koji su navikli proklinjati, za one kojima je uvijek na usnama, pa i u srcu, ružna riječ, prokletstvo. Svaki od nas se može zapitati: imam li tu naviku proklinjati tako?, te zamoliti od Gospodina milost da promijenimo tu naviku jer mi imamo blagoslovljeno srce, a iz blagoslovljenog srca ne može izići prokletstvo. Neka nas Gospodin nauči da nikada ne proklinjemo, nego da blagoslivljamo.

[1] *Le porche du mystère de la deuxième vertu*, prvo izd. 1911. Tal izd. *Il portico del mistero della seconda virtù*, Jaka Book, Milano 1997.

APEL

Želim zajamčiti svoju molitvu za Nigeriju, koja je nažalost ponovno zavijena u crno zbog pokolja koji su počinili teroristi. Prošle subote, na sjeveroistoku zemlje, brutalno je ubijeno više od stotinu poljoprivrednih radnika. Neka ih Bog primi u svoj mir i utješi članove njihovih obitelji i neka obrati srca onih koji čine takve strahote kojima oskvrnjuju njegovo ime.

Danas je četrdeseta obljetnica smrti četiriju misionarki iz Sjeverne Amerike ubijenih u Salvadoru: sestara Maryknoll Ita Ford i Maura Clarke, sestre uršulinke Dorothy Kazel i volonterke Jean Donovan. Dana 2. prosinca 1980. otete su, silovane i ubijene od skupine pripadnika paravojsnih postrojbi. Obavljale su svoju službu u Salvadoru tijekom građanskog rata. S evanđeoskim zalaganjem i izlažući se velikim opasnostima nosile su hranu izbjeglicama i pomagale najsiriromašnijim obiteljima. Te su žene živjele svoju vjeru s velikom velikodušnošću. Primjer su svima što znači biti vjerni učenici misionari.